

Arrest

nr. 37 363 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 20 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 juli 2008 dient de verzoekende partij, als zijnde L.V., een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, op basis van een duurzame relatie met A.D.V.

1.2 Op 14 januari 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 20 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij op 21 oktober 2009 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Reden van de beslissing:

Art 42septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokken vreemdelinge heeft op 30.06.2008 haar wettelijke samenwoning met haar Belgische partner D.V.A. laten registreren te Middelkerke. Op 31.07.2008 heeft zij als een gevolg van deze duurzame relatie een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Hiervoor werd een bewijs van geregistreerd partnerschap, aansluiting mutualiteit en een geboorteakte voorgelegd, allemaal op de identiteit V.L. Eerder had ze ook een echtscheidingsakte voorgelegd waaruit bleek dat V.L. op 29.04.2003 gescheiden was van K.S. Ze werd op 31.07.08 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 14.01.2009 verkreeg ze de F-kaart.

Op 03.07.2009 legt zij een paspoort, een geboorteakte en een individualiteitsattest voor op naam van V.E. geboren te E. op (...). Uit deze documenten blijkt dat de betrokkene voor het verkrijgen van een F-kaart gebruik heeft gemaakt van een identiteit die de hare niet is en van documenten die haar niet toebehoren. Deze documenten waren van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van de F-kaart. De Belgische rechtsorde is verstoord door de afgifte van een F-kaart, die manifest het gevolg is van fraude. In navolging van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervalt haar recht op verblijf in het Rijk en dient de F-kaart te worden ingetrokken conform artikel 35 eerste lid van het KB van 08.10.1981.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van het recht om gehoord te worden.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) 2.1 Eerste middel:

schending van het recht om gehoord te worden.

Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat op basis van het voorleggen van een scheidingsakte van haar zus verzoeker voor het verkrijgen van een F-kaart gebruik heeft gemaakt van een identiteit die de hare niet is en van documenten die haar niet toebehoren. Deze documenten waren van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van de F-kaart. De Belgische rechtsorde is verstoord door de afgifte van een F-kaart, die manifest het gevolg is van fraude.

Verzoeker spreekt dit niet tegen, maar zij wil wel gehoord worden en kunnen uiteenzetten waarom zij dit gedaan heeft.

Bij deze wil verzoeker dit nu uiteenzetten.

"...Toen ik naar België kwam en ik mij kandidaat- vluchteling verklaarde, heb ik de naam van mijn oudere zus gebruikt. Ik had het foute advies gekregen dat het beter was niet mijn echte naam te gebruiken om asiel aan te vragen.

Ik heb echter nooit een andere nationaliteit gebruikt. Het feit dat ik asiel aangevraagd heb onder de naam van mijn zus heeft geen enkele invloed gehad op mijn asielprocedure. Een aantal jaren geleden leerde ik D.V.A., mijn vriend kennen en wij besloten een duurzame relatie uit te bouwen en een verklaring tot wettelijke samenwoning te gaan afleggen op het gemeentehuis te Middelkerke.

Hiervoor diende ik een bewijs van ongehuwd zijn voor te leggen. Ikzelf ben nooit gehuwd geweest, (stuk 5, celibaatsattest) maar ik had schrik om mijn echte identiteit te geven, gezien ik de naam van mijn zus gebruikt had bij mijn asielaanvraag, heeft mijn zus mij willen helpen door mij haar echtscheidingsakte te bezorgen.

Ik weet het feit dat ik bij mijn aankomst in België de identiteit van mijn zus heb gebruikt en een fout heb begaan. Door niet vroeger mijn echte identiteit te geven aan de asielinstanties ben ik steeds meer en

meer in leugens verstrikt geraakt. Ik had mijn echte identiteit moeten geven op moment van de verklaring van wettelijke samenwoning, maar ik durfde niet. Ik was in België al 9 jaar gekend onder de naam van mijn zus en ik was te angstig en te beschaamd om de waarheid te vertellen op het moment dat ik documenten uit Armenië moest voorleggen

Heb ook de fout gemaakt door geen advies te gaan vragen bij een advocaat of een sociale organisatie. In mijn asielprocedure heb ik nooit documenten uit Armenië voorgelegd. Ik heb een grote fout gemaakt door verder de identiteit van mijn zus te gebruiken en documenten van haar voor te leggen.

Ik wil u hiervoor mijn excuses aanbieden. Ik vraag u ook begrip te hebben voor mijn situatie. Ik had nooit het advies mogen volgen om mijn echte naam niet te geven op moment van mijn asielaanvraag.

Maar ik was in een vreemd land, kende niemand en ik volgde gewoon dit advies op, zonder stil te staan bij de consequenties. Ik had mijn land van herkomst, Armenië moeten verlaten en was in de war en wist niet wat ik moest doen. ..."

Het middel is bijgevolg ernstig (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kan aanvoeren, dat de verzoekende partij niet ontkent dat valse verklaringen werden afgelegd in verband met haar identiteit, dat in casu het beginsel "fraus omnia corrumpit" van toepassing is en dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

In haar repliekmemorie volhardt de verzoekende partij in haar argumentatie zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

2.2 Daargelaten de vraag of de hoorplicht van toepassing is wanneer de administratie een beslissing neemt houdende de beëindiging van een verblijfsrecht, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij meermaals de kans heeft gehad haar argumenten uiteen te zetten.

Op 30 juni 2008 hebben de verzoekende partij, als zijnde L.V. en A.D.V. een verklaring tot wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek afgelegd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Middelkerke. De verzoekende partij, als L.V., heeft op 31 juli 2008 een verblijfskaart aangevraagd als familielid van een burger van de Unie als partner duurzame relatie. Op 14 januari 2009 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 17 november 2008 is de verzoekende partij naar de gemeente Middelkerke gegaan teneinde een naamswijziging en een wijziging van de geboortedatum door te geven en legt hierbij een uittreksel uit de geboorteakte voor. Op 2 februari 2009 richt de gemachtigde van de minister een schrijven aan 'de Heer / Mevrouw de Burgemeester van 8430 MIDDELKERKE' met de mededeling: 'Gelieve betrokkene uit te nodigen om, met het oog op de gevraagde identiteitswijziging het volgende document voor te leggen: een geldig nationaal paspoort van de betrokkene en een individualiteitsattest waaruit de juiste identiteit blijkt (aan te vragen in de Ambassade of Consulaat van het land van herkomst)'. Op 7 februari 2009 verzendt de gemeente Middelkerke een fax naar de gemachtigde van de minister met de volgende stukken: een paspoort en een geboorteakte, beiden van E.V. Op 6 juli 2009 richt de gemachtigde van de minister nogmaals een schrijven aan 'de Heer / Mevrouw de Burgemeester van 8430 MIDDELKERKE' met de mededeling: 'Gelieve betrokkene uit te nodigen om in het kader van de identiteitswijziging het volgende document over te leggen: een individualiteitsattest waaruit blijkt dat beide identiteiten op dezelfde persoon slaan en waaruit de juiste identiteit blijkt (aan te vragen in de Ambassade of Consulaat van het land van herkomst)'. Op 9 september 2009 verzendt de gemeente Middelkerke een fax, bevattend een individualiteitsattest, naar de gemachtigde van de staatssecretaris.

Bovendien voerde de politie een woningcontrole uit op 1 december 2008 bij de verzoekende partij en A.D.V., beiden aanwezig. Het 'verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging' geeft de volgende identiteit weer van de verzoekende partij: 'NAAM: V. – Voorn(a)m(en): L. – Geboren op: (...) - (...) Burgerlijke staat: Echtgescheiden (...)'. Het verslag werd tevens ondertekend door de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft dus meermaals de mogelijkheid gehad om aan de gemeente Middelkerke, zowel aan de ambtenaren van de gemeente Middelkerke als aan de politie, haar standpunt op een nuttige wijze naar voren te brengen.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan er bovendien worden opgemerkt dat de nadere uiteenzetting die de verzoekende partij had willen geven waarom zij de identiteit van haar zus gebruikt, hoe dan ook geen afbreuk zou hebben gedaan aan de vaststelling dat er in casu sprake is van fraude en dat deze van doorslaggevend belang waren voor het verkrijgen van de F-kaart. De argumentatie van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)2.2 Tweede middel

schending artikel 8 E.V.R.M.: recht op gezins- en familieleven;

Het feit dat verzoeker de naam en documenten van haar zus gebruikt heeft om officieel te kunnen samenwonen met haar partner is tengevolge van een leugen die zij 9 jaar geleden gebruikt heeft en door de lange jaren waarmee zij met die leugen geleefd heeft en het niet weten wat te doen. Deze leugen heeft niets te maken met de seksuele- affectieve relatie die zij met haar partner, D. A. heeft. Verzoeker woont nog steeds samen met haar vriend en wil ook bij haar vriend blijven om hun duurzame relatie te kunnen verderzetten.

Bovendien is het zo dat verzoekers levenspartner, een persoon is met een handicap, (stuk 6) Vermindering van verdienvermogen stemt overeen met een ongeschiktheid van ten minste 66 %

De vermindering van de zelfredzaamheid stemt overeen met een ongeschiktheid van ten minste 80 %. De aanwezigheid van verzoeker bij haar levenspartner is dan ook aangewezen op basis van het feit dat haar levenspartner haar nodig heeft. (stuk 7)

Gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en teruggaan naar Armenië is geen optie want dit betekent een opgedrongen verbreking van verzoekers relatie met haar levenspartner D.V.A. Bovendien is laatstgenoemde niet in staat om voor zich zelf in te staan op basis van zijn medische situatie en is de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk.

Verzoeker en haar partner willen hun relatie dan ook verder uitbouwen in België. Het is niet mogelijk dat verzoekers vriend haar volgt naar Armenië, dit gezien verzoekers levenspartner gezondheidstoestand, leeftijd, de banden met België en sociaal economische redenen. Een gedwongen verbreking van de relatie schendt bijgevolg het artikel 8 E.V.R.M.

Het middel is bijgevolg ernstig (...)”

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit de bepalingen van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van gezinsleven niet absoluut is, dat de bestreden beslissing ertoe strekt te stellen dat de Belgische rechtsorde verstoord is door de afgifte van een F-kaart, die manifest het gevolg is van fraude, en dat de verzoekende partij niet in concreto aannemelijk maakt dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken, in zoverre die al zou bestaan, en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen.

In haar repliekmemorie volhardt de verzoekende partij in haar argumentatie zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

2.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

“nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief recht blijkt dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met haar partner D.V.A. Hieruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij samen met D.V.A. een ‘gezin’ vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van ’s lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt als uitgangspunt eveneens dat het volgens een vaststaand principe van Internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167 847).

De bestreden beslissing is dan enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische rechtsorde is verstoord door de afgifte van een F-kaart aan de verzoekende partij, die manifest het gevolg is van fraude. Bijgevolg is het niet onredelijk een beëindiging van het verblijfsrecht ten aanzien van de verzoekende partij te nemen gebaseerd op het frauduleus gedrag van de verzoekende partij. Bovendien laat de verzoekende partij na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139 107).

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet mogelijk is dat haar vriend haar volgt naar Armenië, dit gezien zijn gezondheidstoestand, leeftijd, de banden met België en sociaal economische redenen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid dient op te nemen voor de keuze die zij in het verleden heeft gemaakt, met name het gebruik van een identiteit die de hare niet is en van documenten die haar niet toebehoren en dat zij nu niet bezwaarlijk kan voorhouden dat haar vriend niet mee kan verhuizen.

De verzoekende partij stelt bovendien dat een terugkeer naar Armenië geen optie is want dat dit een opgedrongen verbreking betekent van de verzoekende partij haar relatie met haar levenspartner. De Raad benadrukt hierbij dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS